

Der var ingen forsøg på at dementere i danske medier, selv om der har været rig lejlighed og masser af tid, og endnu værre, ingen forsøg blev hverken fra hr. Helveg eller anden radikal side tilsyneladende gjort på at rette op på skaden i den arabiske offentlighed.

Fremstående oppositionspolitikere, oven i købet en tidligere udenrigsminister, som ved eller burde vide, hvad det gælder, var årsag ikke bare til passivitet, men direkte aktiv opildning af den arabiske offentligheds følelse af fra dansk side at være udsat for en ondsindet konspiration mod deres religion.

Men det skulle ikke blive det eneste bidrag fra officiel radikal side. Den radikale leder, som nu går direkte efter selv at blive statsminister, har også givet sit besyv med og har sagt: Den mand er farlig.

Det blev ikke sagt om imam Abu Laban, som har excelleret i tvetunget tale og misinformation om Danmark og danske forhold. Det blev heller ikke sagt om imam Akkari, som ikke kun har excelleret i både tvetunget tale, målbevidst misinformation og trusler mod fru Jelveds egen partifælle, hr. Khader, som har sat livet ind på sin ret til både at være muslim og demokrat.

Nej, fru Jelved angreb Danmarks nuværende statsminister, hvis portræt kort forinden var blevet afbrændt sammen med Dannebrog af frådende masser, som herboende imamer sammen med karrierehungrende ambassadører og hjælpssomme udtalelser fra bl.a. hr. Helveg Petersen havde opildnet.

Så meget for sammenholdet i et lille land med 5 millioner mennesker, som uforvarende var kommet i konflikt med potentielt 1 milliard mennesker, så meget for varetagelsen af vores fælles interesser i en verden, hvor den globale landsbygladder spredes med sms'ernes hast- og lastværk, så meget for den radikale ansvarlighed og saglighed.

Hvad har vi så foreløbig lært ud over, at det er så som så med sammenholdet imod et ydre pres på fælles værdier, og at Socialdemokraterne og De Radikale er på vej til igen at ville sjakre med Danmark ved at drive partitaktik på udenrigspolitikken, sådan som det jo også skete i 1980'erne med fodnoterne?

Vi har lært, at vi skal styrke vores internationale engagement og dialog, vi skal målrette aktiviteterne ikke alene imod regeringsniveauer, men også mod andre væsentlige oppositionsled i civilsamfundet udeomkring i verden.

Vi har lært, at et internationalt netværk, også i den arabiske verden, er af afgørende betydning. Det arabiske initiativ er rigtigt tænkt og skal styrkes og ikke svækkes. Det skal ske med en fokusering både tematisk og geografisk.

Vi har lært, hvor vigtigt det er at have nære bånd til stærke allierede, der deler vore grundlæggende værdier.

Vi har i det hele taget lært, at vi skal fortsætte vores aktivistiske udenrigspolitik, hvor vi sætter handling bag holdning. Det gælder arbejdet i FN, EU, OSCE, NATO og andre internationale organisationer, der arbejder for en international retsorden, og det gælder vores fredsbevarende og fredsskabende indsatser rundt omkring i verden.

Vi har netop forlænget og justeret mandatet bag vores engagement i Irak, fordi FN og den irakiske regering har bedt os om det, og fordi vi selv mener, at vi på den måde gør en positiv forskel.

Vi håber og arbejder for, at irakerne snart kan overtage det fulde ansvar for deres egen sikkerhed, men vi vil ikke, som Socialdemokraterne og De Radikale, være med til på dette sårbare tidspunkt at svigte det demokratiske politiske spor, som netop har ledt til dannelsen af en ny koalitionsregering i Irak.

Vi mangler fortsat at høre bare et eneste argument, der bygger på hensynet til den irakiske befolkning og udviklingen i Irak – et eneste argument, der kan understøtte Socialdemokraternes og De Radikales krav om fuld dansk tilbage-trækning pr. 1. juli i år. Også her er der gået taktik i ansvarligheden.

På den hjemlige scene har vi haft fokus på danskhed, kulturarv, værdier og historie. Det er bl.a. sket med gennemførelsen af det konservative valgløfte om mere faglighed i folkeskolen, flere timer i dansk og historie og det store projekt med udformning af en kulturkanon.

Kl. 14.55

Kulturkanonen har netop givet den levende og brede debat, som var et af hovedformålene, og vi har nu fået et værktøj til at holde gang i debatten på en måde, som styrker den kulturhistoriske bevidsthed i vores folkelige fællesskab, hvilket har været og er et selvstændigt mål.

Men også Muhammedsagen har på sin egen helt særegne, akavede og bagvendte måde været med til at styrke vores bevidsthed om, at der er værdier, man må kæmpe for. Det var nogles fokus på os selv og en afprøvning af vores samfundsbærende værdier i en national sammen-